

Verser

1. Låt mig sitta på en sten
i den mörka skog
Låt mig vila mina vingar
jag har flugit länge nog
Hela natten har jag svävat
mellan månljusa träd
Och mitt hjärta bävar
för förvandlingens väg
Mina vänner ser jag inte
inga stjärnor, inga moln
Men det glittrar av minnen
i mossornas strån

2. Ett hjärta kan slå, ett hjärta kan brista
En vän kan man få, en vän kan man mista
Men i våra hjärtan är Du gömd
För en vän som Du blir aldrig glömd

3. Kära mor, o, vårt hjärta
är så fullt av tack till Dig
Vi som aldrig kunnat fatta
Vad det var att mista Dig
Herren giver många gåvor
Här på jorden om igen
men han giver blott en moder
henne får vi ej igen

4. Som en blomma vissnad,
som en slocknad glöd,
som en vind som tystnat mitt i livet död
Finns i sorgens frågor någon tröst att få?
Finns bland släckta lågor något ljus ändå?
Finns i någons himmel någons närhet nu,
någons famn att fly till, någon som är Gud?
Om du finns, kom till mig.
Om du finns, finns här.
Fyll min sorg med livet, du som livet är
(Text Tomas Boström)

5. Då ni är sorgsna,
blicka in i era hjärtan,
och ni ska se

att ni i verkligheten gråter över
det som en gång skänkte er glädje
Kahlil Gibran

6. Jag är en gäst och främling
Som mina fäder här,
Mitt hem är ej på jorden,
Nej, ovan skyn det är.
Där uppe bor min Fader
I härlighet och ljus;
Där ville jag ock vara
Uti min Faders hus.
Hem, hem, mitt kära hem,
Ej finns en plats på jorden
Så skön som du, mitt hem!

7. Kanske är det först vid dagens slut
När tidens timglas rinner ut
Ja, kanske är det då man får
En aning om vart vägen går
Kanske är det först i kvällens ro
Man anar att det går en bro
Från världen, den man hör och ser
Mot något större, något mer

8. Det ligger en båt och väntar på mig
vid en strand
En gång skall den föra mig bort
till ett okänt land
Bortom dess gräns jag anar en hemlighet,
en värld av lycka som ingen vet

9. Slumra så tyst från sol och vår
Slumra så stilla från smärtans tår
Ljuv är vilan i ljus och frid
Fjärran borta från livets strid

10. Din tid här på jorden
den blev alldeles för kort
Det känns alldeles tomt
nu när du har gått bort
Tyvärr kan vi inte få saker att bli

så som de en gång var
Men vi kan alltid glädjas
åt de glada minnen av dig
som vi har

11. Du ska veta att vi saknar Dig
Det finns känslor som aldrig tar slut
Du ska veta att vi inte glömmer
Det finns bilder som aldrig suddas ut
En del av vårt hjärta
kommer alltid att slå för Dig

12. När en blomma bryts av
i sin vackraste blom
då blir marken så trist,
och så fruktansvärt tom
Men kanske ändå
att det någonstans finns
en äng eller undangömd skreva,
dit blommor som brutits
för tidigt får komma
och fortsätta andas
och dofta och blomma och leva...

13. En Mor finns med från början
som källan till våra liv
Med kärleksfulla blickar
hon följer varje kliv
Sen livets första måltid
har hon bjudit oss att smaka
Hon ger oss av sin omsorg
utan krav att få tillbaka
Hon tas så lätt för given
som lindring av besvär
Och sällan blir hon tackad
och sedd för den hon är
I livets alla skeden
förblir hon dock den samma
Vår alldeles unika
högt älskade Mamma!

14. Vi alla som känt Dig och vet hur Du var
Önskar så att Du bland oss fanns kvar
Men nu när Du gått dit vi alla skall gå
Med glädje vi minns allt det fina ändå

15. Somna i skuggan av natten
Sov i norrskenets prakt
Sov tyst kring berg och vatten
Och fullmånen står på vakt
Det enda vi hör är vinden
Som viskar sov så gott

16. Farväl, nu har du kämpat ut
Och nedlagt vandringsstaven

Ett strävsamt liv har nått sitt slut
Med frid och ro i graven

17. SISTA RESAN av Valdemar Dahlquist
Jag har köpt min biljett
och står på perrongen.
Ett underligt tåg... Det är sista gången.
Jag reser, men vet inte vart eller hur
jag frågade om det fanns retur
då log han i luckan och stack ut sin näsa
och sa, att det var enkel resa.
Så ofantligt ENKEL.
Så går jag in i min sovkupé.
Tänk, något bagage har jag inte mé.
Allt verkar så underligt –
här är konduktören
men han bär ej uniform
med knappar och snören.
Han bär på en lie – jag vet han är DÖDEN.
Han som vet slutet på människors öden.
Märkvärdigt att jag inte är rädd
jag ligger så stilla i min bädd.
Han ler så vänligt, han klipper biljetten
för sista resan till himmelska rätten,
han mumlar faderligt: ”Det blir inte värre.
Sov gott och lugnt, jag skall väcka min herre.”

18. Det går inga vägar tillbaka
till ungdomens lyckliga land
Men minnena stråla och vaka
och tar oss förtroligt i hand

19. Kanske är det först vid dagens slut
När tidens timglas rinner ut
Ja kanske är det då man får
En aning om vart vägen går
Kanske är det först i kvällens ro
Man anar att det går en bro
Från världen, den man hör och ser
Mot något större, något mer

20. Tänk Er inte honom
som någon som givit sig av
Hans resa har bara börjat
Vi lever många liv
Och det på jorden är bara ett
Tänk Er att han vilar
från sorger och tårar
På en plats fylld av värme och trygghet
Där man inte räknar dagar eller år
Tänk Er hur han önskar att ni visste
Att inget utom er sorg kan dö
Och tänk Er honom levande i hjärtat
På dem han vidrört
För ingenting han älskat

kan någonsin gå förlorat
Och han var oändligt älskad!

21. Det första steget är svårt att ta
Det sista är tungt att gå
Alla livets steg dessemellan
Tänker vi knappast på
Alf Henriksson

22. Det finns ett slut på varje plåga
En hand som bär till rofylld hamn
Ett svar på varje livets fråga
En strand som öppnar mjukt sin famn

23. Allt är bra. Döden betyder ingenting
Jag har dragit mig tillbaka till ett annat rum
Jag är jag och Du är du.
Allt vi var för varandra
Det är vi fortfarande
Nämn mig vid mitt vanliga namn
Tala till mig på samma enkla sätt
som ni brukade
Ändra inte tonfallet
Ta inte på er någon sorgsen och högtidlig min
Skratta som vi alltid gjorde
åt de skämt vi uppskattade tillsammans
Be: le, tänk på mig
Låt mitt namn fortsätta
att vara en del av er vardag
Låt det uttalas i vanlig ton
Livet är vad det alltid varit
Det går vidare i en absolut obruten kontinuitet
Varför skulle jag försvinna från era tankar
bara för att ni inte kan se mig?
Jag väntar bara på er en liten tid
alldeles i närheten
Allt är bra
Henry Scott, 1847-1918

24. När sorgen kastar skugga
över glada anletsdrag
När bördan aldrig varit
tyngre än idag
Då är tröstens ord för litet
och hjälpens hand för tunn
Men kanske kan vår tanke
ge kraft i denna stund

25. Vi miste dig, du kommer aldrig åter
Vårt hjärta brister och vi gråter
Tusen tårar senare
Vi står vid din gravstens sida
Det känns skönt att du slapp lida
Även fast du inte finns här
Kommer vi alltid ha dig kär!

För alltid borta, men aldrig glömd
I våra hjärtan är du gömd

26. Vår tid på jorden försvinner
oändligt snabbt förbi,
men lämnar efter sig
skimret av en okänd melodi

27. Troget har Du alltid strävat
Tills Du inte kunde mer
Frid vi önskar nu Ditt hjärta
Frid som icke världen ger

28. Du finns i vinden som smeker vår kind
Du finns i solen som värmer vårt skinn
Du finns i regnet som faller som tårar
Du finns alltid hos oss
Vi ska alltid bära Dig i våra hjärtan
Och en dag ska vi minnas Dig
Med glädje istället för tårar

29. Denna gnista ska slockna
Detta liv ska förgås
Men en lindring i hjärtat
Är väl tanken ändå
Att i släktled tillbaka
I släktled framför
Just där gullvivan blommar
Finns det tröst för en själ
Pugh Rogefeldt

30. Tänk dig att du står vid en havsstrand en vacker
sommarkväll och ser ett vackert fartyg som
förbereds för avfärd. Seglen hissas och när
kvällsbrisen kommer fylls seglen och båten glider
ut
på det öppna havet. Du följer det med blicken när
den far ut mot solnedgången. Den blir mindre och
mindre och till slut försvinner den som en liten
prick
vid horisonten. Då hör du någon som säger ”Nu har
hon lämnat oss”. Lämnat oss för vad? Detta att hon
blivit allt mindre och till slut försvunnit är ju bara
som du ser det. I själva verket är hon ju lika stor
och
vacker som när hon låg vid stranden. Just när du
hör rösten som säger att hon lämnat oss finns det
kanske någon på en annan strand som ser henne
dyka upp vid horisonten. Någon som väntar på att
få
ta emot henne, just henne, när hon når sin nya
hamn

31. Stilla Du somnade in från världen
Tårfyllda ögon följer på färden

32. När sorgen kastar skugga
över glada anletsdrag
När bördan aldrig varit
tyngre än idag
Då tröstens ord för litet
och hjälpens hand för tunn
Men kanske kan vår omtanke
ge kraft i denna stund

33. Jag får landa på en strand av ro
Strand som byggts i sekler
Jag, ett barn av stunden
Lyfts av evigheten ur sekunden
Tidlöshet rör vid min fot och sjunger
Du är hemma nu som fågeln i sitt bo

34. Oväntat slocknade Din livsgnista
Vi kom, Du sov i avskedsskjorta, den fina vita
Våren kom, ingen delad glädje när knoppar brista
Istället står vi här sorgsna med en ros vid Din kista
Och måste Ditt vackra namn på gravsten rista
Saknaden gör ont, dagarna blir långa, gråa, trista
Ingen av oss vill våra anhöriga mista
Varför? Meningen med detta de lärda tvista
Ingen vet vilken dag som är den sista
Därför spara allt det fina i Din minneslista

35. Då, när det är som värst och inget hjälper,
brister som i jubel trädets knoppar,
då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar,
glömmer att de skrämdes av det nya,
glömmer att de ängslades för färden
– känner en sekund sin största trygghet,
vilas i den tillit som skapar världen

36. Tack för din alltid så hjälpsamma hand
Så snar till hjälp så ofta den hann
Tack för de tjänande stegen du gick
Tack för all ömhet vi såg i din blick
Du hade ett hjärta så innerligt gott
Vi tacka dig vill för allt vad vi fått
Tack och farväl från oss, dina kära
Vi vet att vi stod ditt hjärta så nära

37. Du gick så stilla bort när morgon grydde
Sitt sista slag Ditt trötta hjärta slog
Du gick till ro och Dina plågor flydde
Dom Du med sådant tålmod fördrog
Det dröjer länge innan vi förstått
Och fattat helt att Du för alltid gått
Det är som något skulle finnas kvar
Din röst, Din blick så god och klar
Ditt varma leende så ömt och gott
En bild av allt som aldrig kan bli stoft

38. Saknad av många, men mest av de dina
Leva Du skall, uti minnenas led
Tyst är min hälsning, den sista jag viska
Sov gott – vila i frid!

39. Giv av din kraft så får du kraft
Giv av din kärlek så får du kärlek
Giv av ditt liv så får du liv
Brita af Geijerstam

40. Och när vi den sista striden
till seger har kämpat ut,
då möter vi våra kära
bland änglar hos Gud till slut.
Då talas ej mer om att skiljas,
då är vi för alltid ett,
och evigt vi bor hos Herren
i hemmet Han oss berett.

41. En avskedsstund med stilla gråt
då vänner måste skiljas åt
Men Gud en bättre boning ger
där ingen gråt skall vara mer

42. Fast Ni inte ser mej
så är jag alltid där,
någonstans runtom Er
i universums stora sfär
För jag färdas över ängar,
bärs upp av en vind,
tittar till Er och flyger ner
och ger en kram på Er kind

43. Att ta avsked är det svåraste man gör
Det både i kropp, själ och hjärta berör
Att leva kvar och förstå är svårt
Livet känns orättvist och hårt
Men själen går vidare och mår bra
Vi får komma ihåg hur god Du var
I tacksamt minne hos oss du ska bo
Vi unnar dig nu vila i ro...

44. Aldrig en suck, aldrig en klagan
Alltid förnöjd på jorden Du gått
Tåligt Du bar Dina sjukdomsdagar
Så nöjd som Du levat, så nöjd gick Du bort

45. Sov i ro där björkar susar
Sov i ro vid bergets rand
Sov i ro där älven brusar
Vila tryggt i skogens famn

46. Att dö kan inte vara farligt
När livet bjuder på en hårdhänt strid
Att somna in, att bäras varligt
Kan inte vara mer än stilla frid

47. Det kom en ängel intill Din säng
Att följa Dig till evighetens äng
Han ömt och varsamt tog Din hand
Och löste jordelivets sista band
Din trötta kropp han slöt i famn
För resan till Din sista hamn

48. Det finns ingen sten så tung
som sorgen jag känner
Det finns ingen ros så vacker
som minnena av dig

49. Aftonens stjärna lyser så blid
Vi önskar Dig vila i frid

50. Att skiljas är att väckas i livet
Att se att man levde som i en dröm
Att inse att allt det man tog för givet
Var flyktiga gåvor på tidens ström

51. Den människa som ger med fulla händer,
sitt hjärtas guld, sin godhets rikedom
För henne sig en evig låga tänder,
som brinner klar i minnets helgedom

52. Med hjärtat varmt och med hjärnan klar,
levde Du helt i tiden.
Om blott vi fick be om en gåva ännu,
är det att åldras så vackert som Du,
och möta vårt öde så värdigt,
när livet levts färdigt.

53. Lars Berghagens dikt Vintersömn vers 3:
Så somnar även jag
en kväll under snökristaller,
ett bolster som är vitt av snö,
så stilla flingor faller.
Som ängens blommor somnar jag.
Vad värmer mig min sista dag
i det vi kallar livet?

54. Sakta som när flingor falla
över tyst och frusen sjö
Gled Du bort ifrån oss alla
till en himmelsk solig ö
Där får livet sin fullbordad
Blommor dofta, fåglar kvittra
Sol går aldrig mera ner
Tag vår hälsning

55. När man är trött av levnadsåren
Och handen, tanken inte orkar mer
När ögat dunkelt ser den sköna våren
Och foten ingen stadga mera ger
Då är det skönt att i trygghet få domna
Och från livets alla mödor somna

56. Jag vet att våren skall räcka
på nytt av sin rikedom
och runt om din stuga väcka
till livet träd och blom
Jag vet att du är oss nära
i allt vad vi ser och hör,
du lever bland dina kära
i minnet som aldrig dör

57. I minnet finns Du kvar
Var och en ett eget har

58. Någon kommer osedd
och viskar till mig bara
men genast är jag fullt beredd
att lämna allt och fara
Någon kommer okänd
men ändå vet jag vem
jag bryter upp
förväntansfull
för resans och målets skull
jag är ju som ett barn nu
som längtar och vill hem
Atle Burman

59. Livet ger, och livet tar,
ljusa minnen lever kvar

60. Ack, livet är en växling och döden oss när
Av vår blir en sommar, av vinter en vår
Vår tro är som friden, den öppnar en dörr
Och där bortom tiden är intet som förr

61. Vi sörjer Dig med tårar,
Saknar Dig med värme,
Minns Dig med glädje,
Du lever för evigt!

62. Med fyllda segel i soluppgången
Min farkost glider till fjärran land
Där väntar vilan, där tonar sången
Där somnar vågen vid vänlig strand

63. Som dagen är slut
Då solen gått ner
Din levnad är slut
Du finns ej mer
Men minnet skall leva
Hos dem Du höll av
De som närmast och kärast
I livet Dig var
Och klockarna ringa till vila

64. Blåklockor, blåklockor vagga i vind
Och vågorna viska vid strand
Ljumma vindar smeker Din kind

Det här är Ditt barndomsland
Forsen skummar trotsig och vit
Talar mäktig med glöd
Jag vet att i skymningen kommer Du dit
Fast man har sagt oss att Du är död
Då vandrar Du bort över hedar och ljung
Som frostnatten målat i vitt
Och dimmorna buga som inför en kung
Ty sagornas rike var Ditt

65. Jordens Gud, stjärnornas Herre,
vän med blommor och sparvar och barn,
tack för de lyckliga dagar på jorden.
Tack för allt som du gav vår vän
Sv Ps 626:1

66. Ovan molnen
Norr om tomheten befinner sig vakuumet
Men väster om allting ligger ingenting
Trots detta bor söder om andefattigheten
indignitetens invånare
Som varje dag håller meningslösheten nära sig
Öster om allt detta finns obetydligheten
Där småaktigheten pratar nonsens

67. En gång var vår sommar
en evighet lång
Vi strövade i soldagar
utan slut en gång
Vi sjönk i gröna doftande
djup utan grund
och kände ingen ängslan
för kvällningens stund
Karin Boye

68. Till blommor och ljus har jag vandrat nu
Från sjukdom som gjort mig matt
Jag är lycklig för resan som kom till slut
Jag reser nog redan i natt
Jag reser med fågeln som vingar har
Jag reser till en bättre värld
Där ingen är ledsen och ingen är sjuk
Jag reser till himmelens strand
Jag tackar för blommor, jag tackar för ljus
Men är ledsen för tårar jag ser
Jag känner mig lycklig som fågeln i skyn,
Ingen plåga pinar mig mer
Jag är inte död, jag vilar blott
Min kropp var sjuk och svag
Jag bor nu hos Gud där uppe i skyn
Jag bor ej i någon grav

69. Livets promenad av Ulf Oscarsson
Så kort är livets promenad,
vi går ett stycke varje dag.
Vi föds och sätts på livets tåg,

vår resas längd ej förelåg.
Så mycket vill vi ha på gång,
vi tror att resan ska bli lång.
Och mitt i livet tid vi inte har,
att tänka på om tid ännu finns kvar.
För allt är fyllt av slit och stress,
ja hela livet är liksom en press.
Vi tror att vi ska lyckan finna,
och så mycket som möjligt hinna.
Men därvidlag vi alla oss bedrar,
vi vet ju ej vad som finns kvar.
Om blott vi stannar upp en stund och ser,
vad livet ändå i sig själv oss ger.
Ta tid för livet och dig själv,
och vila dig ett tag vid livets älv.
Det gör dig gott till kropp och själ,
för livet vill dig bara väl.
Ja, så kort är livets promenad,
vi går ett stycke varje dag.

70. Frusna tårar
Snöflingorna är frusna tårar
Som sakta faller ner från himlen
Faller ner mot den vita marken
Som är full av frusna tårar.
En tår blänker i mitt öga
Börjar sakta trilla nerför kinden
Fryser på vägen ner
Blir till en snöflinga som sakta
Dalar ner till de andra.
Det faller en till och ännu en
Åsa Hedman

71. Det finns en blomma vit som snö,
kan ej vissna, kan ej dö.
Dess namn känner Du nog igen,
trofast vänskap heter den.

72. En enda sak är säker
Och det är livets gång
Att allting vänder åter
Och allting börjar om
Och fastän våra röster
Ska mattas och förstummas
Ska nya röster sjunga
Ska nya röster sjunga
Så segrar inte döden
Fast åren har sin gång
Så stannar inte tiden
Den bara börjar om
För sångerna om livet
Som aldrig kan förstummas
Ska nya röster sjunga
Ska nya röster sjunga
(text Mikael Wiehe)

73. En gång skall Du vara en av dem
som levat för länge sedan
Jorden skall minnas Dig
såsom den minnas gräset och skogarna
Det multnande lövet såsom myllan minns
Och såsom bergen minns vindarna
Din frid skall vara oändlig såsom havet

74. Genom sorgens mörker lyser minnenas ljus

75. Ett hjärta av godhet har slutat att slå
Två ögon som lyst äro slutna
Två flitiga händer har lagt sig till ro
Så vilar det vackra förflutna
I minnenas heliga bo

76. På andra sidan natten väntar dagen
Den första dagen i ett annat land
Jag går mot gryningen
Som fylls av löften av ordlös sång
Och morgon tar min hand

77. Du går icke ensam
Om bland tusen stjärnor
någon enda ser på Dig,
tro på den stjärnans mening,
tro hennes ögas glans.
Du går icke ensam
Stjärnan har tusen vänner,
alla på Dig skåda,
skåda för hennes skull
Lycklig Du är och säll
Himlen Dig har ikväll

78. Mitt hem är där på den andra stranden,
Där livets timglas ej rinner ut.
Och ej till avsked man räcker handen,
Ty himlens glädje tar aldrig slut.

79. Till blommor och ljus har jag vandrat nu
från sjukdom som gjort mig matt
Jag är lycklig för resan som kom till slut
Jag reser nog redan i natt
Jag reser med fågeln som vingar har
Jag reser till bättre
där ingen är ledsen och ingen är sjuk
Jag reser mot himmelens strand
Jag tackar för blommor
Jag tackar för ljus
men är ledsen för tårar jag ser
Jag känner mig lycklig som fågeln i skyn
Ingen plåga pinar mig mer
Jag är inte död
Jag vilar ju blott min kropp
som var sjuk och svag

Jag bor nu hos Gud däruppe i skyn
Jag bor ej i någon grav

80. Som en ström vår tid förrinner
Som en dröm vårt liv försvinner
Men på denna vansklighet
följer själens evighet

81. Vi vet att vinden skall susa
och himlen öppna sig blå,
att mörka dagar och ljusa
skall komma och gå.
Vi vet att Du själv har farit
dit våra blickar ej nå,
men genom det rika som varit
Du följer oss ändå.
Vi vet att Du är oss nära
i allt vad vi ser och hör,
Du lever bland Dina kära
i minnet som aldrig dör.

82. Så tungt det är att skiljas
från den man håller kär
Men alla vackra minnen
vi alltid med oss bär
Då kan vi nästan känna
att de bredvid oss går
Och hjälper oss att torka
från kinden bort vår tår

83. En ängel flög förbi, mot himmelen så fri
Men hon lämnade sitt leende på vår jord

84. Så stilla det blir när man lyssnar på träden.
När fåglarna tystnar i solnedgång.
Så stilla det blir när man lyss till sitt hjärta.
Och gläds åt allt det som var en gång.

85. Livets timmar är korta
Slutets aning fjärran är
Att Du nu är borta
Det för oss ofattbart är

86. En dag när jorden stod i sommarskrud
Det kom från himlen ett stilla bud
En ängel tog så ömt Din hand
För sista resan till ett bättre land

87. Stilla sig natten breder
sluter Dig i sin ro
Små vingade vänner Dig leder
mot rymdens skälvande bro
Du är bortom den jordiska striden
Du ändat Din vandring lång
I skiraste sommartiden
med grönska och fågelsång

88. Från höga skyn hörs fågelsången
Över vattnets spegel såg jag solnedgången
Farväl vackra värld

89. Här är mörkret, där är Ljuset
Här är sorgen, där är Glädjen
Här är döden, där är Livet
Bo Setterlind

90. Var finns det hem dit sorgen icke hunnit?
Var finns den kind där tårar icke runnit?
Det är vår lott att äga och att mista,
se banden knyts och se banden brista.

91. Slumra gott Du kära
Hav tack för allt Du gjort
Vi skall i hjärtat bära
Ditt minne ljust och stort

92. Nu vilar vind
Nu slumrar mörka vatten
Nu falnar glöd
Nu faller dag till ro
Nu stillnar tid
Nu saktar livet stegen
Nu stiger dröm
Nu tystnar äng och skog

93. Vid evighetens brunnar
står livets träd i blom,
där Gud de sina unnar
sin kärleks rikedom.
Och honom skall de prisa
i alla helgons kör
med livets höga visa,
med sång som aldrig dör

94. En gång är den allra sista gången
Det sista steget nerför trappan
Lampan som släcks
Ingen säger: Nu var det sista gången
En gång är det sista ordet viskat
Det sista brevet skrivet och postat
Nyckeln vrids sista gången om
Du vet inte när och vill inte veta
Men glädjen har alltid ett sista leende
Någonstans dröjer det kvar
Någon förvarar det djupt i sin saknad

95. Jag vill landa på en strand av ro
Stiga som i andakt i den heta sanden
Gå med bara fötter upp från stranden
Genom gräs som smeker mig och viskar
Du är hemma nu som fågeln i sitt bo
Kviberg

96. Och glädjen flög.
Och lyckan for.
Och sorgen kom istället.
Och kvällen skrynkade sitt flor
kring torpet under fjället.
Men ljust i mörkret ljöd en psalm
om prövningar på jorden.
Och natten gick.
Och dagen drog med värme över fjällen.

97. Jag ser att du är trött,
men jag kan inte gå alla stegen för dig.
Du måste gå dem själv,
men jag vill gå dem med dig.
Jag vill gå dem med dig.
Jag ser att du har ont,
men jag kan inte gråta dina tårar för dig.
Du måste gråta dem själv,
men jag vill gråta med dig.
Jag vill gråta med dig.
Jag ser att du vill ge upp,
men jag kan inte leva livet åt dig.
Du måste leva det själv,
men jag kan leva med dig.
Jag vill leva med dig.
Jag ser att du är rädd,
men jag kan inte gå i döden för dig.
Du måste smaka den själv,
men jag gör död till liv för dig.
Jag gör död till liv för dig.
Jag har gjort död till liv för dig.

98. Så går Du över floden
till det ljusa vackra land
där de kära som gått före
står och väntar Dig på strand
Nu finns ej någon smärta
Din plåga lämnat har
Men saknad i våra hjärtan
för alltid lever kvar.

99. Ge mig handen, min vän, när det mörknar
jag behöver så väl en hand
och låt ljusa och rofyllda tankar
skapa drömmar vi ger varann.
Låt värmen från den som finns till för dig
tända stjärnor vid himmelens rand.
Ge mig handen, min vän, när det mörknar
jag behöver så väl en hand.
Varma tankar och händer som tröstar
är som sol över frusen jord
och den närhet vi har till varandra
ger långt mera än tusen ord.
Låt värmen från den som finns till för dig
tända stjärnor vid himmelens rand.

Ge mig handen, min vän, när det mörknar
jag behöver så väl en hand.

100. En tröst för den som lämnats kvar
är hoppet som ens hjärta har,
trots tårarna man gråter.
För himlens eget löfte är
att älskar man varandra här
så möts man en gång åter.

101. När Döden skördar i glädjens tid
blir människors hjärtan så tunga.
Klockorna ringa till evig frid
och sorgsna sånger vi sjunga.
Men, liksom blommor från dal och lid
de kära nog skola vakna
att fröjdas och leva i evig tid
fastän vi sörja och sakna

102. Jag söker en vind
som bär mig
över hav och strand
Jag söker en ton
som djupnar
vid horisontens rand
Jag söker en famn
som för mig
till ett fjärran och avlägset land

103. Så litet ett människas hjärta är
inte större än en fågel
rymmer ändå hela världen
och tomma rymder
större än hela världen
ändlösa tomma rymdskogar
av tystnad sång

104. Döden är ingenting.
Jag har bara gått in i rummet bredvid.
Jag är Jag och Du är Du.
Vi står fortfarande för detsamma
i varandras liv.
Nämn mig med mitt gamla invanda namn.
Tala med mig på samma otvungna sätt
som förut – ändra inte tonläge,
låt inte extra högtidlig eller vemodig.
Skratta åt skämten
vi brukade skratta åt tillsammans.
Gläds och le med mig,
tänk på mig och be för mig.
Inte behöver jag försvinna ur ditt hjärta
bara för att du inte längre kan se mig.
Jag väntar bara på dig, snart, alldeles nära,
bara runt hörnet. Tro mig.
Canon Nery Scott

105. När mammorna blev till
var tanken ganska klar
en mamma har nåt i sig
som ingen annan har
hon ger av sin kärlek
och gör allt för att förstå.

106. Jag drömmer jag vandrar i skog och mark
Jag drömmer jag åter är frisk och stark
Jag vill inte vakna ur drömmen så skön
Att evigt få vila, det är min bön

107. Vi binder en bukett av minnen,
en vacker av rosor full.
Vi plocka bara dom bästa
och knyter samman med trådar av guld.
Vi binder en bukett av minnen,
från hemmet och soliga dar.
Vi tar inte med några törnen,
av dem nog jorden har.

108. Här vid livets sista gräns
lämnar vi en älskad vän.
Följer spåren till en grav
och tackar för vad vännen gav.
Tack för varm och öppen blick;
allt vi minns från år som gick!
Tack för vännens levnadsglöd,
för livet bortom sorg och död.
Bakom mörk och reglad grav
finns ett ljus, ett hem, en stad.
Där bland fåglar, blom och blad
går vännen vår och sjunger glad.
Fride Gustavsson

109. Till en stad jag är på vandring,
synden där är utanför.
Livets träd står där i blomning,
där som rosor aldrig dör.
Där skall rosor aldrig falna,
ingen frostnatt dem förstör.
Till en stad jag är på vandring,
dit där rosor aldrig dör.
Svårigheter här vi möta.
Satans snaror här förför.
Inga frestelser i staden,
där som rosor aldrig dör.
Där skall rosor aldrig falna,
ingen frostnatt dem förstör.
Till en stad jag är på vandring,
dit där rosor aldrig dör.
Nära, kära är hos Jesus,
skaror sjunger nu i kör.
Väntar på att jag skall komma,
dit där rosor aldrig dör.
Där skall rosor aldrig falna,

ingen frostnatt dem förstör.
Till en stad jag är på vandring,
dit där rosor aldrig dör.

110. Tänk om allt som händer
tecknas ner i hjärtans bo
som en väv utav legender
som en bild av vår historia
Om allt vi drömmer, allt vi glömmer,
allt som vi i hjärtat gömmer
Gick att läsas som en saga,
då skulle vi förstå

111. Det susar så sakta en sorgesång
bland träden i skogen Du gått mången gång
Det viskar så tyst i aftonens tid
Sov gott och vila i frid

112. En människa är försvinnande liten
i universum,
men när en speciell människa går bort
blir ett universum av tomhet kvar

113. Det är någon som sjunger för mig
när solen sjunkit i väst.
Det är någon som nynnär så sakta
de visor jag älskat mest.

114. Du tyckte sommartiden härlig var
Och njöt av sol och värme underbar
Men nu då vintervindens susning ljöd
Kom skördemannen och Dig med sig bjöd
Ditt trötta huvud fick Du lägga ner
Dig ingen kyla, ingen smärta plågar mer

115. I sorgen finns glädjen för allt som Du gav
Av kärlek och omsorg till den Du höll av
Redo att hjälpa, glad i Ditt sinne
Är Du oss alla i käraste minne

116. Säg inte att ingenting blir kvar
av den vackraste fjärlil livet gav
Säg inte att vingarnas färg bleknar bort
och försvinner i vinden som stoft, som stoft
Om fjärlilens kropp måste gömmas i grav
är ändå den svindlande flykten kvar.
Bo Setterlind

117. Inga stora gester
Inga överdrivna ord
Men det Du varsamt strödde
Blomstrar vackert på vår jord

118. Inte kan väl den blomma
förvandlas till stoft
som av himlen har fått

både färg och doft
Men kanske ändå
att det någonstans finns
en kärlek som allt kan förklara:
att den som har gjort
den blomman en gång
nu vill ha den tillbaka.
Atle Burman

119. Du har endast gått i förväg
till ett mycket bättre land
Till ett land där död och smärta
aldrig mera såra kan
Där blott Jesu kärlek råder
och Du evigt hemma är

120. Livets promenad
Så kort är livets promenad,
Vi går ett stycke varje dag.
Vi föds och sätts på livets tåg,
Vår resas längd ej förelåg.
Så mycket vill vi ha på gång,
Vi tror att resan ska bli lång.
Och mitt i livet tid vi inte har,
Att tänka på om tid ännu finns kvar.
För allt är fyllt av slit och stress,
Ja hela livet är liksom en press.
Vi tror att vi ska lyckan finna,
Och så mycket som möjligt hinna.
Men därvidlag vi alla oss bedrar,
Vi vet ju ej vad som finns kvar.
Om blott vi stannar upp en stund och ser,
Vad livet ändå i sig själv oss ger.
Ta tid för livet och dig själv,
Och vila dig ett tag vid livets älv.
Det gör dig gott till kropp och själ,
För livet vill dig bara väl.
Ja, så kort är livets promenad,
Vi går ett stycke varje dag.
Skriven av Ulf Oscarsson, Nordanås

121. Med fyllda segel i solnedgång
Min farkost glider till fjärran land
Där väntar vilan, där tonar sången
Där somnar vågen, vid vänlig strand

122. Må vägen komma Dig till mötes.
Må Du alltid ha medvind.
Må solen värma Ditt ansikte.
Må regnet falla mjukt över Dina ängar.
Tills vi möts igen,
tills vi möts igen.
Må Gud hålla Dig i sin hand.

123. Det finns alltid ett leende att minnas,
som en månskära på natthimlen

124. När höstlöven fallit och mot vintern vi går
Med saknad och sorg vi står vid Din bår
Vi anade ej att vi Dig skulle mista
Att sommaren som gått skulle bli den sista

125. Slumrande stilla kyrkogård
i min barndoms nejder
Låt mig hägnas i din vård
efter livets fröjder

126. Du kommen är av ljus en gång
Till ljuset går Du åter
Du går till den som livet är
Och evigt Dig i kärlek bär
Och evigt leva låter

127. I skogarnas sus
bland fåglarnas sång
Så vill jag finna
Min himmel en gång
När jag till livet säger
Farväl

128. Som ljusen sakta brinna
i sina stakar ner
så slutar våra dagar,
vi har dem icke mer.
Du är i våra tankar
vi vet, vad än som sker
Ditt hjärtas frid ej störes
av världens oro mer

129. Lyckliga åren har svunnit,
smärtans år likaså.
Sorgen nu fyller vårt hjärta,
men lyckliga minnen består

130. Minnet ska vårda vad livet ägde
Saknaden visa vad livet tog

131. Det skall gro en vår av vita små blom
på den tysta och fridfulla grav
Och blomma i ändlös rikedom
för all den kärlek och omsorg Du gav

132. Jubla mån timer himmelens änglar
över att ha fått Dig som sällskap.
Vi här på jorden kommer däremot
att få en tråkigare tillvaro

133. Det sägs att det regnade,
den dagen då Du föddes.
Det var Gud som grät
för att han hade förlorat sin finaste ängel.
Det sägs att solen sken
när Du gick ifrån oss.

Det var Gud
som fick tillbaks sin finaste ängel

134. Som dagen är slut då solen gått ner
Din levnad är slut, Du finns inte mer
Men minnet skall leva hos dem Du höll av
De som närmast och kärast i livet Dig var

135. Livets korthet, tiden rinner
Du är borta, vi finns kvar
Sorgen viskar, minns det vackra
Ja, vi minns Dig som Du var

136. Vi står här med gråt och med saknad
Spill inga tårar, sa Du, när jag dör
Det är inget att gråta för
I minnet lever jag ju kvar
Ingen kan dö som levat har
Tänk Er, som om jag tog en promenad
Vi ses igen, inte nu, men om ett tag

137. Stjärnor tänds och förbrinner
Världar kommer och far
Släktled föds och försvinner
Tiden, den står kvar

138. Som leendet bytes i skälvande tår
Så växlar vårt liv några jordiska år
Ibland leker tanken i solljuset fri
Ibland kommer nattsvarta skuggor förbi
Då slutar en saga, då somnar en vind
Och allt blir så stilla som tårar mot kind.

139. Det sägs att döden är en duva,
som vårdar om vår själ.
Ett milt och evigt väsen
som bara vill oss väl.
Som lyfter oss mot ljuset
när dagen går mot slut
och lägger oss bland rosor
där vi får sova ut.
Så gärna vi önskar
att Du får sova så.

140. Glädjen och skrattet
hos Dig skall jag minnas
Mina tankar hos Dig
skall för evigt finnas
Sorgen och saknaden
kan ej sägas med ord
Vila i frid
när Du nu lämnat denna jord.

141. Som fågelen vid ljusan dag sig gläder
så glad i ljusets rike jag inträder

142. Lär mig, du skog att vissna glad
En gång som höstens gula blad
En bättre vår snart blommar
Då härligt grönt mitt träd skall stå
Och sina djupa rötter slå
I evighetens sommar.

143. Som leendet bytes i skälvande tår
Så växlar vårt liv några jordiska år
Ibland leker tanken i solljuset fri
Ibland kommer nattsvarta skuggor förbi
Då slutar en saga, då somnar en vind
Och allt blir så stilla som tårar på kind.

144. Tungt och kallt
När dagen känns tung
och livet känns kallt
är det svårt att se
en mening med allt
så ensamt det är
att bära en sorg
men bördan kan lätta
med andras försorg
för tankar kan värma
och ord göra gott
en blick kan berätta
att någon förstått
så känn att Du har
ett stöd här i oss
för Ni ska veta
vi tänker på Er.

145. Varje djup sorg
har förlorad glädje till föremål.
Tappa inte bort denna riktning.
Låt inte sorgen glömma sitt ärende.
Sorgen är den djupaste ära glädjen kan få.
Harry Martinsson

146. Nu vaggar sunnanvinden Dina plågor
till lätta skyar blir Din dröm till slut
och varje smärta vaggas ömt av vågor
när dagen gått och vinden vilar ut

147. Jag vet att kroppen måste dö
och sås i jorden som ett frö
Men dold i mörker, mull och grus
går vägen till Guds eget hus
Jag vaknar i ett evigt ljus.

148. Slumra så tyst från sol och vår
Slumra stilla från smärtans tår
Ljuv är vilan i ljus och frid
Fjärran borta från livets strid.

149. Den mätta dagen, den är aldrig störst.
Den bästa dagen är en dag av törst.

150. Nog finns det mål och mening i vår färd –
men det är vägen, som är mödan värd.
Det bästa målet är en nattlång rast,
där elden tänds och brödet bryts i hast.
På ställen där man sover blott en gång,
blir sömnen trygg och drömmen full av sång.
Bryt upp, bryt upp! Den nya dagen gryr.
Oändligt är vårt stora äventyr.
Karin Boye

151. En pojke skrev brev till Gud:
”Om vi lever efter att vi har dött,
varför måste vi då dö?”

152. Åt arbetets glädje Du vigde Din tid
I orubblig omsorg om familj och vänner
Må Ditt goda hjärta få vila i frid
Stor saknad vi alla nu känner.

153. Tårar falla, ödmjukt sakta,
i de spår Du lämnat kvar

154. Till låns har jag hemmet och pengar
så även min gamla bil.
Till låns har jag sommarens ängar
och bären till kylskåskall fil.
Kamrater till låns samt vänner
och till låns mina egna barn.
Till låns har jag många jag känner
likt nyanser av livets garn.
Till låns har jag språkets glosor
ett lån är min äkta hälft.
Till låns är smörblom och rosor
Till låns har jag livet självt.

155. Så borde stoftet vila vid en stilla sjö.
På stranden och med bergen runtomkring.
En skön musik från evighetens värld.
Guds änglar spegla sig i vattnet där

156. Avskedets stund för alltid har kommit
Solen har sänkt sina strålar i frid
Tyst är den hälsning den sista vi bringar
Tack för allt och vila i frid

157. Gråt inte vid min grav, låt ögat vara torrt.
Jag finns inte där – men har inte gått bort.
Jag finns i tusen vindars röst.
I ljummet regn när det blir höst.
Jag finns i gnistrande nyfallen snö.
I solens ljus över spegelblank sjö.
När du vaknar av gryningens glitter
är det mej du hör i fåglars kvitter.

Jag finns i morgonens stilla sus.
I nattens tindrande stjärneljus.
Så gråt inte vid min grav, inte för mig.
Jag finns inte där – jag finns hos dig.
Mary E Fry

158. Det finns en port som öppnas tyst
Och stängs utan dån,
Och alla vägar leder dit
Men ingen därifrån
Alla frågar vart, varthän
Men ingen svaret vet,
Ty svaret på frågan är portens hemlighet.

159. Slut Dina ögon och sov
Glöm livets isiga vind
Dröm att Ditt liv var en sommardag
Med sol över glittrande hav

160. Var inte rädd. Det finns ett hemligt tecken,
Ett namn som skyddar Dig nu när Du går.
Din ensamhet har stränder in mot ljuset.
Var inte rädd. I sanden finns det spår.

161. Solens röda segel
får vi bara låna till båten
en dag – en enda dag –
om våren.
Det måste återlämnas
En kväll i solnedgången.
När färden är slut
Om hösten.

162. Det gick en gammal odalman
Och sjöng på åkerjorden.
Han bar en frökorg i sin hand
Och strödde mellan orden
För livets början och livets slut
Sin nya fröskörd ut.
Han gick från soluppgång till soluppgång.
Det var den sista dagens morgon.
Jag stod som harens unge när han kom.
Hur ångestfull jag var
Inför hans vackra sång.
Då tog han mig och satte mig i korgen
Och när jag somnat började han gå.
Döden tänkte jag mig så.
Bo Setterlind

163. Tag mig. – Håll mig. – Smek mig sakta.
Famna mig varligt en liten stund.
Gråt ett grand – för så trista fakta.
Se mig med ömhet sova en blund.
Gå ej ifrån mig. – Du vill ju stanna,
Stanna tills själv jag måste gå.

Lägg din älskade hand på min panna.
Än en liten stund är vi två.

164. Jag skall gå genom tysta skyar
Genom hav av stjärnors ljus
Jag skall vandra i vita nätter
Tills jag funnit min faders hus.
Jag skall klappa sakta på porten
Där som ingen mer går ut
Och jag skall sjunga av glädje
Som jag aldrig sjöng förut.

165. Vi kan inte göra stora ting på jorden,
vi kan bara göra små ting med stor kärlek
Moder Teresa

166. Det finns ett hem långt bortom sorgens
hemland
Vad här vi tror skall där bli uppenbart
Och den som här stått ut i mörka dagar
Skall lyftas upp i ljus som strålar klart.

167. Nu vilar ett hjärta, i ljuset och friden
De frågor som tystnat har fått sina svar
Och nödens och ångestens tid är förliden
För själen, som lyser i Herrens förvar.

168. Nu är livet gömt hos Gud
Åt honom vi lämnar allt
Hoppet är tänt i tyngsta sorg
Ingen är glömd av Gud.

169. Begråt mig ej, nu är jag lycklig vorden
Min plåga slutad och min ande fri
Jag lämnar er jag älskat mest på jorden
För att hos Gud än mera lycklig bli.

170. Så liten plats en människa tar på jorden,
Mindre än ett träd i skogen
Så stort tomrum hon lämnar efter sig
En hel värld kan inte fylla det.

171. Sov i ro där björkar susa
Sov i ro där tallar stå
Sov i ro där sol så fager
Blickar ner från himmel blå.

172. Det brister en sträng här nere
Där uppe den stämmes klar
Och genom tidlösa åldrar
Klingar den underbar.

173. Det finns människor
som kommer in i våra liv
och lämnar det igen
Det finns också människor

som stannar en stund
och lämnar fotspår i våra hjärtan.

174. Det finns ej natt som ej morgon när
Det finns ej död som ej till liv uppstår.
Z Topelius

175. Det liv är icke längst som längst har varat
Den levat längst som fyllde livet bäst
Den är ej rikast vilken mest har sparat
Nej, den är rikast som har givit mest.

176. Döden är icke det sista
Döden är blott livets port
Skalet skall kring fröet brista
Livet växa rikt och stort.

177. Ej vännen glömmes med de sista stegen
Han står bland oss, densamme som han var
Och i den krets, som fordom var hans egen
Hans handslags värme dröjer länge kvar.

178. Var rädd om livet, det skall glädja Dig
Var rädd om ljuset, det skall leda Dig
Var rädd om mörkret, det skall skydda Dig
Var rädd om slutet, det skall rädda Dig!
Bo Setterlind

179. En gång blir allting stilla, en gång får allting ro
Ej något skall förvilla min själ på kvällens bro
Ej skall jag se tillbaka, ej heller framåt än
Allt minne är och vaka, och liv och död min vän.
Pär Lagerkvist

180. Gud märker när stegen blir tunga
Och trötta de älskades drag
Han varsnar när krafterna svika
Och hjärtat slår mattare slag
Då öppnar han kärleksfullt famnen
Och låter dem somna i frid.

181. Herre, du som gav oss livet,
Ljusets gåva du oss gav
Oss ett evigt hem är givet,
Icke blott en jordisk grav.

182. Här vill jag vila från storm och strid,
Vila tills dagen bräcker,
Slumra i ro till Herrens tid,
Vila tills han mig väcker.

183. Jag skall gå genom tysta skyar
Genom hav av stjärnors ljus
Och vandra i vita nätter
Tills jag funnit min Faders hus
Jag skall klappa så sakta på porten

Där ingen mer går ut
Och jag skall sjunga av glädje
Som jag aldrig sjöng förut.
Dan Andersson

184. Jag skall sova, men ej evigt
Snart en härlig dag skall gry
Då förlossaren mig väcker
Till en morgon, evigt ny.

185. Jag vet, att bortom det jag dunkelt anar
Finns nya ting, mer sällsamt underbara
Än de jag höll förundrad i min hand.
Pär Lagerkvist

186. Oroas ej. Räds ej i uppbrottstimman
En vänlig hand lugnt ordnar båtens segel
Som för Dig bort från kvällens land till dagens.
Gå utan ängslan ner i strandens tystnad
Den mjuka stigen genom skymningsgräset.
Pär Lagerkvist

187. Så vandrar våra kära
Genom evighetens dörr
Och ingenting på jorden
Kan mera bli som förr.
Men tacksamhet skall följa dig
Som stjärnor uti rymd.
Visst unnar vi Dig vila
Fast blick av tår är skymd.

188. Minnet lever, det kan ej jordas
Det kan ej gömmas bland stoft och grus
Nej, det skall leva i fågelsånger,
I blomsterdoft och i vindens sus.

189. Sådan är döden
Den kommer fågelvägen.
Och vi förstår att vi har inget val.
Vi måste ta emot den
Som man tar emot en ängel.
Som plötsligt landar i vår tåredal.
Vi måste ta emot en sägen.
Och tro med samma tro som barnet har.
Sådan är döden.
Vi vill välja,
– men hade inget val.

190. Jag har sett en ny stjärna på himlen,
Den lyser med skimrande glans.
Den vill säga att Du har flyttat
Till ett land någon annanstans.
Den berättar att Din stund på jorden,
Var bestämd långt innan Du fanns
Men att vi en dag skall mötas igen,
I ett land någon annanstans.

191. Så tappert Du kämpat
Du borde ha vunnit
Men döden var starkast
Nu friden Du funnit.
Du visat Dig glad inför vänner och kära
Vi glömmer Dig aldrig
Du stod oss så nära
Du somnade in när resan var slut
Från allt som Dig plågat
Du nu vilar ut

192. Tiden läker alla sår
Är tomma ord ni ej förstår
Ni mist någon kär på jorden
Då klingar de så falskt de orden.
Men en dag skall solen lysa
En dag skall hjärtat slippa frysa
Försonat med allt ni inte förstått
Inser ni plötsligt vad mycket ni fått
Ty ett lån är ju livet av kärlek givet
Hur livet än handskas med människoöden
Slätas dragen ut i döden.

193. Allt vad Du lidit vi nog ej förstått.
Vi stod vid Din sida så hjälplösa blott.
Vi ville så gärna behålla Dig kvar
men Din stund på jorden fullbordad var.

194. Att arbeta hårt har varit Din lott
Älskade, sov nu så gott.
Allt vad Du lidit vi ej förstått
Vi stod vid Din sida så hjälplösa blott
Vi ville så gärna behålla Dig kvar
Men Ditt livsverk på jorden fullbordat var.

195. Att dö är inte som Du tror ibland
Att som en vrakdel spolat upp på land.
Att dö är något mer: att efter fullgjord färd
Förunnas att se in i nästa värld.
Bo Setterlind

196. Att dö är seger inte nederlag
Det lyser över bergen, natt har blivit dag.
Sörj inte den som äntligen blivit fri
Och frukta inget, ty Gud är vid liv.
Bo Setterlind

197. Bred dina vida vingar,
o Jesus, över mig,
och låt mig stilla vila
i ve och väl hos dig.
Bliv du min ro, min starkhet,
min visdom och mitt råd,
och låt mig alla dagar
få leva av din nåd.
Förlåt mig alla synder

och två mig i ditt blod.
Giv mig ett heligt sinne,
en vilja ny och god.
Tag i din vård och hägnad
oss alla, stora, små,
och låt i frid oss åter
till nattens vila gå.
Sv Ps 190

198. Blott en dag ett ögonblick i sänder
Vilken tröst evad som kommer på.
Allt ju vilar i min Faders händer
Skulle jag som barn väl ängslas då.
han som bär för mig en faders hjärta
Giver ju åt varje nyfödd dag
Dess beskärda del av fröjd och smärta
Möda, vila och behag.
Sv Ps 249:1

199. Den dagen jag går, för att ej vända åter.
Jag vill att Ni minns mig, precis som jag var.
Det blir bara värre, mina kära, om Ni gråter
För inget kan ändra det öde vi har.
Den dagen Ni står här och kanske mig saknar
Jag vill att Ni lever och livslusten har
Min älskade, kära, jag vill att Ni vaknar
Och ”lever” de dagar, den tid, Ni har kvar.

200. Det finns ett hav som ingen ser
Det finns en grav där ingen dör
Det finns en sol som ej går ner
Det finns en strand i varje själ.
Det finns en värld som ej förgår
Det finns ett brev som ingen läst
Det finns en vind som allt förstår
Det finns en frihet utan sår.
Bo Setterlind

201. Vårt liv är en vindfläkt, en saga, en dröm
En droppe som faller i tidernas ström.
Den skimrar i regnbågens färg en minut
Brister och faller och drömmen är slut.

202. Du går ej med oss som förut
när vi nu ljusen tänder.
Din väg, den tog helt plötsligt slut,
och Du ej återvänder.
En vacker, mollstämd melodi
vi inom oss nu hör.
Du var omistlig, tycker vi,
– det döden ej berör.
Alvin Nilsson

203. Det finns ett löfte från en gammal sägen
att modersögat aldrig slocknar ut

Det kastar solig strålgans över vägen
Och följer oss till livets slut.

204. Det finns inga ord för den saknad vi känner
Att Du lämnat oss är så svårt att förstå
Våra innersta tankar till Dig vi sänder
Du finns i minnet så nära ändå.

205. Det finns ingen sten så tung
som sorgen vi känner
Det finns ingen ros så vacker
som minnena av Dig.

206. Det gungar så fint när han bär Dig, mitt barn
Han går på så mjuka sandaler.
Hans mantel är vävd av det lenaste garn.
Hans arm är så stark, Hans doft så ren.
Han känner var rot och var grop och var sten.
Och Han nynnade en sång
Som Han gjorde en gång
Till stjärnornas ljusa koraler.
Mitt barn, Du är buren i Skaparens famn
Han andas intill Dig så nära
Han håller omkring Dig
Han känner Ditt namn
Han gråter med Dig, Han ler när Du ler.
Du är aldrig ensam och önskad mer
För Du hör Honom till, Herren Jesus som vill
Till himmelens glädje Dig bära.

207. Det går en hymn från markerna som stått Dig
nära
Det går ett hjärtats tack från Dina kära.
Det finns så många spår i skogen
Spår av fliten, gärningen och handen
Jag tackar för allt som i livet Du skänkt
För kärlek och omsorg, allt vackert Du tänkt.

208. Det kom en dag en stilla vind
som smekte ömt Din trötta kind
Liksom ett ljus som blåstes ut
Din levnadsdag nu nått sitt slut.

209. Det är något bortom bergen
bortom blommorna och sången
Det är något bakom stjärnor
bakom heta hjärtat mitt.
Hören – något går och viskar
går och lockar mig och beder.
Kom till oss, ty denna jorden
den är icke riket ditt!
Dan Andersson

210. Det är tid för en lång resa
en färd till ett annat land
ett land som finns i vårt inre

osynligt och utan band.
Där är ljuset ett sätt att leva,
ett smycke är mörkret där,
och det största berget man har att bestiga
är att lämna sin egen värld.
Det är tid för en lång resa
– för ett möte med Han som är
Bo Setterlind

211. Dagar
Vilken dag är vacker
Vilken dag är svår
Sortera och ta ut dem
Minnen från ett år
Plocka dem med kärlek
Minns det vackra
Minns det svåra
Samla dem i hjärtats dunkla vrår
Skydda dem från tiden
Skydda dem från år

212. Det är vackrast när det skymmer
All den kärlek himlen rymmer
Ligger samlad i ett dunkelt ljus
Över jorden, över markens hus
Allt är ömhet, allt är smekt av händer
Herren själv utplånar fjärran stränder
Allt är nära, allt är långt ifrån
Allt är givet människan som lån.
Pär Lagerkvist

213. Din verksamma dag har nått sitt slut
Din ordnande hand domnat
Aftonen kom Du kämpat ut
I frid Du stilla somnat.

214. Ditt eviga hem nu i himmelen är
Ej smärta, ej sorg Du vill finna där.

215. Ditt hjärta som klappat så varmt för de Dina
Och ögon som vakat och strålat så ömt
Har stannat och slocknat till sorg för oss alla
Men vad Du oss gjort skall aldrig bli glömt.

216. Du bäddas i hembygdens soliga famn
Där inga bekymmer skall trycka
Vid barndomens kyrka Du hunnit i hamn
Där Dina kära Din kulle skall smycka
Det är barndomens klockor som ringa
Och frid är den hälsning de bringa.

217. Du går ifrån oss men är ej borta
I våra tankar Du lever kvar.

218. Du kämpat så tappert
Mot sjukdom som var svår

Du såg det som var vackert
Och längtade mot vår.
Men vi som stod Dig nära
Vår saknad är stor
Från alla Dina kära
Vårt tack och sov i ro.

219. Du lever i minnet,
Du finns alltid kvar där
Vi glömmet Dig aldrig
Du var oss så kär.

220. Du lämnade livet, vi stannade kvar
Men djupt i vårt hjärta vi gömmer
Ett rum där Du bor, ty allt Du oss gav
Vi aldrig, nej aldrig, det glömmet.

221. Du somnade fridfullt och stilla.
Ej sjukdom och oro nu mer gör Dig illa.
Lugn är den vila som natten ger.
Skönt är att veta Du lider ej mer.

222. Du somnade stilla när färden var slut
Från allt vad Du lidit Du nu vilar ut.
I tacksamt minne hos oss Du skall bo
Vi unnar Dig vila och evig ro.

223. Du var så god, Du var så glad
Du lämnar bara vackra minnen
Så svår är ändå denna dag,
Så sorgsna våra sinnen.
Men tack för allt vad Du oss skänkt
Vi vet Du på oss alltid tänkt.

224. Ej finns en sorg som känns så svår
Som när en älskad från oss går.
Men sorgen mildras när man tänker
Att döden frihet från plågor skänker.

225. En fågel sjunger varmt för mig
Den flyger utanför.
Är det ett litet svar från Dig
Att själen aldrig dör.
Då blir det lätt att ta som tröst
Att lyssna till min fågels röst.

226. En liten solskensbön
Vide liten blir så grön
Solskensöga ser Dig
Solskensfamn Dig vaggar.

227. En önskan över alla har jag kvar
Idag när ängen ligger grön och klar
Idag när svalan gör sin snabba rond
högt över kullens vita blomsterstånd.
Idag när nyponbuskens späda blom

förvandlar gråa stenars fattigdom.
Det är att jag må minnas vad jag ser
när denna sommar inte lyser mer.
O, kunde nyponbuskens minsta ros
till evig egendom min själ förtros.
O, dröjde svalan och en blomsterflock
beständigt bakom mina ögonlock.
Olof Lagercrantz

228. Ett hjärta av godhet har slutat att slå
Den eviga vilan har kommit
Oändlig är saknaden och sorgen stor
Dock finns en tröst, Du sover i ro.

229. Ett strävsamt liv har slocknat ut
En flitig hand har domnat
Din arbetsdag har nått sitt slut
Din kära stämma tystnat har
Men vackert står Ditt minne kvar.

230. Ett tack för allt Du oss har skänkt
För oss Du strävat, på oss Du tänkt.
Ditt varma hjärta, Ditt goda sinne
Hos oss skall leva i tacksamt minne.

231. Farväl susar träden kring stugan Du älskat
Farväl bugar blommorna Du vårdat så ömt
Tack kvittrar fågeln som var morgon Dig hälsat
Tyst sjunger vinden. Sov i ro.

232. Farväl susar träden kring stugan Du älskat.
Farväl bugar skogen Du vandrat i.
Tack viskar fåglarna som var morgon Dig hälsat
Tyst sjunger vinden om vilan så skön.

233. Herre Gud vad det är vackert
att höra toner av en salig ängels mun.
Herre Gud vad det är ljuvligt
att dö i toner och i sång.
Stilla rinna o min själ i floden
i dunkla himmelska purpurfloden.
Stilla sjunk o min sälla ande
I Gudafamnen den friska goda
Carl Jonas Love Almqvist

234. Herren är min herde, mig skall intet fattas
Han låter mig vila på gröna ängar,
Han för mig till vatten där jag finner ro.

235. Hur fort blir lönnarna gula
som lyser vår vandring i parken.
Att dör är att resa en smula
från grenen till fasta marken.
Stig Dagerman

236. Hur skyggt Du log när sommaren dog
Du såg Dig om då hösten kom
Och bort Du gled som månen skred
Och skuggan strök, och dimman rök
Och svedd på blom, låg ängen tom.

237. Hur tyst, hur öde, hur tomt här hemma
När den vi älskat oss lämnat har
Ej längre hör vi Din kära stämma
Men i vårt minne Du lever kvar.

238. I livet vi ej mötas med
Och smeka få Din kind.
Den sista hälsning vi kan ge
Guds frid i Jesu namn
Snart kyrkans klockor mana oss
Att lämna Dig i frid
Vi viskar alla tack för allt
Vi mötas om en tid.

239. I sorgen finns glädje för allt Du gav
Av kärlek och omsorg till dem Du höll av.

240. Ibland liksom hejdar sig tiden ett slag
och någonting alldeles oväntat sker.
Världen förändrar sig varje dag
men ibland blir den aldrig densamma mer.

241. Jag längtar till landet som icke är
ty allting som är, är jag trött att begära.
Månen berättar mig i silverne runor
om landet, som icke är.
Landet där all vår önskan blir underbart uppfylld,
landet, där alla våra kedjor falla,
landet, där vi svalka vår sargade panna i månens
dagg.
Mitt liv var en het villa
Men ett har jag funnit
och ett har jag verkligen vunnit,
vägen till landet som icke är.
Edit Södergran

242. Jordens oro viker för den frid som varar
Graven allt förlikar, himlen allt förklarar.

243. Klockorna ringa så sakta till ro
Mor har fått ett lugnare bo
Aftonens stjärna lyser blid
Sov lilla Mor. Vila i frid.

244. Kristi kors, är mitt hopp,
min ära tills i himlens land
jag får livets krona bära.

245. Livets slut kan ingen hindra
Vackra minnen kan sorgen lindra.

246. Låt oss minnas de soliga dagar
då sorg och smärta oss fjärran var.
Låt oss minnas de glädjedar
Då vi alla tillsammans var.

247. Man borde inte gråta
Men sorgen känns så svår
Man borde vara tacksam
För alla dessa år

248. Minns mig som jag var en gång
Då allting sjöng en livets sång
Minns de tankar jag då tänkte
Minns den kärlek jag Er skänkte

249. Du som slutat striden
Och till vila lagt Dig ner.
Nu Du funnit har den friden
Som ej denna världen ger
Allt bekymmer, sorg och smärta
Som Dig följt på livets stig
Och som sårat har Ditt hjärta
Är för evigt skilt från Dig.

250. Nu brustit har Ditt varma hjärta
Din röst för alltid tystnat har
Du lämnar oss i sorg och smärta
Men ljusst och vackert står Ditt minne kvar.

251. Nu vill jag bryta upp, nu vill jag hädan fara
Och komma till det land där mig är gott att vara
Jag kämpat länge nog med brister och besvär
Nu längtar jag till ro och Gud mig ro beskär.

252. Nu är det slut. Nu vaknar jag,
Och det är lugnt och lätt att gå,
när inget finns att vänta mer
och inget finns att bära på.
Karin Boye

253. Någonstans inom oss är vi alltid tillsammans
Någonstans inom oss kan vår kärlek aldrig fly.
Någonstans, o någonstans har alla tågen gått
och alla klockor stannat;
Någonstans inom oss är vi alltid här och nu...
Någonstans inom oss faller drömmen alltid masken
och blir Du som i smärta glider från mig
för att åter komma åter,
för att åter komma till mig
mer och mer inom oss, mer och mera Du.

254. När Din röst har tystnat finns ändå ekot kvar
När Dina ögon sloknat vi alla minnen har
Vi spar dem i våra hjärtan, tar fram dem då och då
Så kommer Du för alltid att vara här ändå.

255. När Far gick bort, så ensam blev Din strid
Nu, kära Mor, har även Du fått frid.
Sov, kära två, som delat livets öden
I gravens ro förenade i döden.

256. När jag blir trött av levnadsåren och tanken,
handen inte orkar mer.
När ögat knappt kan se den sköna våren
och foten ingen mera stadga ger.
Då vill jag gärna vila, stilla, drömma
och jordelivets alla mödor glömma.

257. När morgonen kom somnade Du in så stilla
ett långt liv hade nått sitt slut.
Du lämnar oss i saknad för att förenas
med de kära som gått före.

258. När krafterna ständigt domna
Och ögat sin glans har mist
Så skönt att från allt få somna
Och vila finna till sist.

259. När sjukdom härjar i människans kropp
Och åter till hälsa ej mer finnes hopp
Vi måste i döden befrielse se
För vad har av glädje då livet att ge.

260. När till ro Du Dig lagt
Ljusets änglar slår vakt
Må i drömmar Du få
Skåda himmelen blå
Sov nu sött, glöm vår värld
På Din paradisfärd.

261. O, ljuva hopp som varmt vi när
att också de som döda är
snart vakna skall och till Guds pris
få liv i jordiskt paradiset.

262. Plötsligt slocknar en låga
som varmt och som givit allt.
Ett ljus blåses ut och hastigt
känns allt så isande kallt.
Någonting brister stilla,
en röst och en sång dör ut
Och strax förnimmer man tydligt,
att ingenting är som förut.

263. Skönt är att vila när krafterna domna
Trött efter år av möda och strid.
Skönt i den eviga vila få somna
Vi önskar Dig vila i frid.

264. Slumra gott Du kära
Hav tack för allt Du gjort

Vi skall i hjärtat bära
Ditt minne ljust och stort.

265. Solen har dalat, dagen är slut
Stilla är klappande hjärtat.
Skönt är att vila från lidandet ut
Somna från allt som har smärtat.

266. Sov till vindarnas smekande sång
Sov under grönskande mjuka fång
Sov ifrån smärta och sjukdomstid
Sov i en stilla frid.

267. Stilla och god har Du varit i livet
Stilla och tyst från oss Du gick
Tack för all glädje Du skänkt oss.

268. Stilla, så stilla Du somnat
Din smärta så tåligt Du bar
Flitiga händer har domnat
Men Ditt ljusa minne står kvar.

269. Så har vi vandrat, Du och jag
i kärlek hand i hand.
Så har vi delat varje dag
i våra drömmars land.
Vår lycka var vår rikedom
Nu har Du gått, min hand är tom
Tack för alla lyckliga år vi fick tillsammans.

270. Så skönt att i ålderns och levnadens höst
få lägga sitt huvud till vila.
Och njuta den sömn som ger ro och tröst
När klockorna klämta till vila.

271. Så stilla, så sakta Du tynade bort
Vi stod vid Din sida så hjälplösa blott.
Stilla kom döden, den kom som en vän
Tog Dig vid handen och förde Dig hem.

272. Så vandra våra kära genom evighetens dörr
Och ingenting på jorden kan mera bli som förr
Men tacksamhet skall följa dem
som stjärnorna i rymd
Visst unnar vi dem vila
fast blick av tår är skymd.

273. Så vila i frid, ty dagen är slut
Ditt redbara hjärta har somnat.
Din livsgärning lever, den sinar ej ut
Fast handen i döden har domnat.
Vi tacka för allt vad i livet Du skänkt
För kärlek och omsorg, vad vackert Du tänkt
Må klockorna ringa till vila.

274. Tack för rosorna vid vägen
Tack för törnet ibland dem
Tack för resta himlastegen
Tack för evigt tryggt hem.

275. Till flydda tider återgår
min tanke än så gärna
Mig vinkar från förflutna år
så många vänlig stjärna

276. Ty Du, blott Du, var livet
när det var som vackrast och bäst
och mycket blev Dig givet
men alltid gav Du mest.

277. Tyst slocknar en mänsklig stjärna
Efter år av glädje och strid
En blomma, en människa, en stjärna
Har sin bestämda tid.

278. Tålig var Du intill slutet
Hoppet höll Du alltid kvar
Vi skall alltid minnas
hur god Du var.

279. Vad Du lidit ingen känner
Ty Du själv Din börda bar
Syntes glad bland Dina vänner
Hur plågad än Du var.

280. Vad gör det, att skymningen breder sitt flor?
Vad gör det, att solen går neder?
Hon kommer i morgon igen.

281. Vad skönt Du drömt
Vad Du i kärlek vill
kan ej av tiden härjas.
Det är en skörd
som av Honom bärgas
Ty den hör evighetens rike till.
Vad är vårt liv, den korta stunden
mot livet som vår själ tillhör
ur tiden löses den obunden
och med sin vinge himlen rör.

282. Vad är att dö, det är att somna
Från lidandet i smärtans land
Det är att sakta, ljuvligt domna
Likt en våg som rullar in mot strand
Det är att över floden ila
Till hemmets famn, till ro och vila.

283. Var skog har nog sin källa
Var äng sin blomma har
Vart hjärta har sin saga
från flydda ungdomsdar

Och skogens källa sinar
Och ängens blomma dör
Men hjärtats tysta saga
Ej någon tid förstör.

284. Vi binder en krans av minnen
De vackraste och finaste vi har
Vi vet att den aldrig skall vissna
Hos oss är Du alltid kvar.

285. Vi höll Dina händer,
kände Din puls sakta in längre mellan slagen
Blodet kallare och kallare,
våra hjärtan allt tyngre,
vår kärlek allt starkare
Ett sista slag och Du var fri.

286. Vid Ditt läger en ängel stod och viskade:
Nu Du lidit nog.

287. Våra ögon kan tindra, våra läppar kan le
Men sorgen i våra hjärtan kan ingen se.

288. Vårt liv, vår tid, en dag i sänder
Så tyst och stilla glider bort
Om litet eller mycket händer
Är tiden alltid kort
Det nyttjar ej att se sig om
Den tid som var, som är, som kom
Var blott ett lån från evigheten.

289. Regnbågsbron
Det finns en bro som förbinder Himlen & Jorden.
Den kallas för Regnbågsbron på grund av dess
många vackra fäger.
Alldeles bredvid Regnbågsbron ligger ett land med
vattendrag, kullar och dalar med mjukt friskt gräs.
Till denna plats kommer vi alla när vi dör, både
människor och djur.
Där finns alltid mat och vatten och varmt vårväder.
De gamla och svaga blir unga igen. De som blivit
skadade eller sjuka blir friska igen. Där är alla
lyckliga och kan göra det man mest av allt tycker
om.
Men det är en sak som saknas. De är inte
tillsammans med de speciella personer som älskade
dem på Jorden.
Tills en dag kommer, då de alla plötsligt tittar upp.
Deras sinnen skärps, blicken lyfts och de tittar mot
Regnbågsbron, några frigör sig från den lyckliga
skaran och går mot bron med välkomnande blickar,
rop, skall och gnägningar.
Du har blivit upptäckt och när du och dina speciella
vänner möts samsas ni i en glädjefylld omfamning
som varar för evigt. Ditt ansikte blir kysst om och
om

igen, dina händer smeker dina älskade vänner och
du tittar än en gång in i ögonen på dina kära, och på
dina trogna husdjur som så länge saknats i ditt liv

men aldrig i ditt hjärta.
Sedan går ni över Regnbågsbron tillsammans för att
aldrig mer skiljas åt.